

Foto: Saskia Vanderstichele

Het plastische werk van Annefloor Arsonne laat niemand onbewogen. Het belicht hoe we kijken, denken en voelen en confronteert ons met de complexiteit van onze innerlijke wereld. Arsonne danst op het slappe koord, balancerend tussen het ludieke en het ernstige, het grappige en het wrede.

Ludieke ernst

De koorddanser in Annefloor Arsonne

Vijf vrouwen in een schietkraam zijn gebruikt als schietschijf. Naamplaatjes verraden hun bijzondere carrières: activisten, muzikanten, filmsterren, ... Het werk doet mijn wenkbrauwen fronsen. Waarom poseren de vrouwen sexy terwijl ze beschoten worden? Waaraan hebben ze dat verdiend? *The Ladies* (2023) is mijn kennismaking met Annefloor Arsonne (1999). Het werk figureerde in een groepstentoonstelling bij Annie Gentils Gallery in Antwerpen. Een vrouw die anderen doorzeeft, doet nog meer vragen rijzen. Schieten is een handeling die in meerdere van haar werken centraal staat. Zo heeft ze een reeks met plastic geweren met knipperende lichtjes en jingles die aantrekkelijk ogen terwijl ze voorbijgangers beschieten. Ook geweld naar dieren is een terugkerend thema. Niet enkel vrouwen, maar ook lieflijke eekhoorns voert ze als schietschijf op. De toeschouwer kan ook zelf een mol mokerslagen toedienen. Arsonne slaat ons uit ons lood. Is dit leuk en grappig? Of wreed, weerzinwekkend zelfs? Het voelt ongemakkelijk.

Polariteiten

Het werk van Arsonne reikt veel verder dan wat we zien. Algauw maakt het beeld plaats voor ons innerlijk conflict. Met schietgaten doorzeeft Arsonne façades. Het is een knappe metafoor voor hoe wij naar de werkelijkheid kijken. We zien dingen als vaste vormen, maar dat is slechts een reductie, er is veel meer dat we niet zien of bevatten. Eigen aan onze menselijke conditie is dat we denken en voelen in polariteiten. Het ene lokt onvermijdelijk het andere uit. We schuiven voortdurend tussen polen, wat ons helpt om de wereld te begrijpen en categoriseren. Het leidt ook tot spanningen en conflicten, zowel innerlijk als in interactie met anderen. "Die dubbele, conflictueuze situatie wil ik met mijn

Annefloor Arsonne, *The Ladies*, 2023, Annie Gentils Gallery
Foto: We Document Art & Annie Gentils Gallery

Anneflood Arsonne, *Whack-A-Mole-High-Score*, 2022

werk overbrengen”, aldus Arsonne. “Sommige toeschouwers zijn aangetrokken door de humor, het spel of het creatieproces, anderen maken dat ze weggomen. Mijn werk zorgt voor uiteenlopende ervaringen en reacties.”

Onze achtergrond, kennis en waarden zorgen ervoor dat iedereen zaken anders bekijkt en beleeft. Onze uiteindelijke keuze is voor Arsonne niet van belang. Ze maakt ons bewust van de innerlijke strijd. “Er zijn zo veel mogelijkheden om de toeschouwer in een conflictsituatie te brengen”, ervaart ze. “Ik bevroeg voortdurend grenzen. Hoe ver kan ik gaan? Ik heb tijd nodig om zaken

af te tasten en een werk te creëren. Het is zoals een koorddanser. Het is een grote uitdaging om op het koord te blijven wandelen.”

Vliegende start

We ontmoeten elkaar in de Blikfabriek in Hoboken. Daar heeft Arsonne tijdelijk een atelierruimte om haar huidige project te realiseren: een politieboot, deze zomer, op een minigolfbaan van Minigolf Beatrijs in Linkeroever. Verschillende kunstenaars hebben er al een kunstwerk voor een baan gerealiseerd. Met zwaailichten en een sirene trekt Arsonne de aandacht van de

“Mijn werk gaat over het absurde en dubbele van de realiteit. Voor mij is dat ludieke ernst: lachwekkend en serieus tegelijkertijd.”

bezoekers. Na ambiance en nieuwsgierigheid volgt de keerzijde van de medaille. We horen *De lichtjes van de Schelde* spelen, een lied van Bobbejaan Schoepen. Arsonne gaf haar werk de titel *Zie ik de lichtjes van de Schelde, dan gaat mijn hart wat sneller slaan*. “Dat voel ik wanneer ik een politieboot op de Schelde zie”, aldus Arsonne. “Waar zijn ze naar op zoek? Welk onheil is geschied?”

Arsonne startte haar bachelor in de richting schilderkunst aan de academie in Antwerpen en haalde er daarna een master in beeldhouwkunst. Die overstap had te maken met het opzoeken van grenzen. “Ik stelde me steeds meer vragen waar ik via

Annefloor Arsonne, *Ravotter #1*, 2023

Annefloor Arsonne, *Klowust #2*, 2022

de schilderkunst geen antwoord op vond”, duidt ze. “Ik wilde ook meer technieken leren, zoals lassen en met beweging en geluid werken.” Ze maakte meteen een vliegende start. In 2021 en 2022 won ze de publieksprijs aan de academie in Antwerpen. Toen ze in 2023 afstudeerde, kreeg ze de afdelingsprijs bij de beeldhouwers. Dat najaar won ze ook De Kunstwedstrijd van CC Zwaneberg in Heist-op-den-Berg met haar inzending *The Ladies*. Daarna volgde een selectie voor de Prijs Mark Macken 2024, de nationale prijs voor beeldhouwkunst.

Arsonne toont sculpturen, maar schilderen blijft een belangrijk onderdeel van haar werk. Kleuren en texturen kiest ze doelbewust. “Het duurt lang voordat een werk klaar is”, zegt ze. “Ik ben erg bezig met het bestaansrecht van iets. Waarom maak ik een bepaalde keuze en welke functie heeft die? Pas als ik daar

Annefloor Arsonne, *Van Wustjes Krijg je Dikke Bustjes*, 2023

een antwoord op heb, ga ik ervoor. De keuze voor een bepaalde kleur, textuur of een object kan verbonden zijn met een gevoel of een fantasie. Vaak helpt een verhalend aspect ook om een keuze te verantwoorden. "Bij *One-Stringed Roadkill Instrument* (2022) zijn alle objecten, zoals de flessen, schroeven, dennennaalden en het stuk draad dat als snaar dient, dingen die je langs de weg bij een overreden dier zou kunnen vinden. Wie graag muziek maakt, kan enkele gevonden objecten combineren. Het past in een narratief, waarbij een roeping mensen tot vindingrijke oplossingen brengt."

Onbehaaglijke nostalgie

Arsonne kiest voor geladen thema's, zoals 'feminisme' en 'geweld' of schunnige titels en details. Die lokken meteen reacties uit. Haar keuze voor geweld is niet toevallig. Onze meest beangstigende grens bevindt zich tussen leven en dood. De zoektocht naar zichzelf en haar identiteit brengt haar naar die grens. Het onbekende verleidt en maakt ons tegelijkertijd angstig. Het leven is gevuld met potentieel terwijl de dood staat voor leegte en afwezigheid. Dat alles voorbijgaat, willen we liever niet, maar zo is het leven nu eenmaal; wat blijft zijn herinneringen. Het is dan ook geen toeval dat Arsonne vaak vertrekt vanuit iets nostalgisch. Nostalgie gaat gepaard met tegenstrijdige emoties. "Bij mijn werk spreek ik over onbehaaglijke nostalgie. Ik ervaar het als een warme ongemakkelijkheid. Het voelt vertrouwd, maar mijn idee over bepaalde zaken is zo verwrongen dat ik niet verlang om het terug te herbeleven."

Voor haar reeks met ijsjes en worsten baseerde Arsonne zich op het nostalgische gegeven van Papa Chico. Deze Vlaamse clown staat afgebeeld op vleesworst en ijsjes. Zijn beeltenis is bedoeld om een gevoel van vreugde en nostalgie op te roepen zodat de etenswaren beter zouden verkopen, maar die warme en fijne persoonlijkheid kan ook een negatieve en enge bijklank hebben. Arsonne speelt met onze bizarre verhouding tot het gegeven. "Mijn werk gaat over het absurde en dubbele van de realiteit. Ik zoek een verwrongen situatie op. Voor mij is dat ludieke ernst: lachwekkend en serieus tegelijkertijd. Een ijsje is lekker en leuk. De productie van de ijsjes met Papa Chico gebeurt zo snel dat de ogen scheef staan. Daardoor zien de clowns er eng uit."

Haar titels bij de worstenreeks spreken boekdelen. Het zijn varianten op oude Vlaamse gezegden. *Van Wustjes Krijg je Dikke Bustjes* (2023) om meisjes te motiveren om hun broodkorsten op te eten. Of *Nen Ouwe Wurst Moe Versierd Wurre* (2023) naar 'een oude kapel moet versierd worden' of een vrouw op leeftijd maakt zich mooi om er goed uit te zien. Lachen we of beseffen we hoe ongelukkig de boodschap is? **INDRA DEVRIENDT**

INFO Minigolf Beatrijs, Beatrijslaan 19, Antwerpen — minigolf-beatrijs.be/kunstenparcours — [instagram.com/annefloorarsonne](https://www.instagram.com/annefloorarsonne)

MUSÉE
GASPAR
Arlon

Open de deur van dit luxueuze pand uit de negentiende eeuw en ontmoet er Jean en Charles Gaspar, twee broers, de ene beeldhouwer, leerling van Jef Lambeaux, en de ander picturalistische fotograaf en mecenas.

Naast andere religieuze kunst collecties ontdek het uitzonderlijk Antwerps zogenoemd retabel van Fisenne (16de eeuw.)

Het Gaspar Museum organiseert elk jaar een kunst- of historische tentoonstelling gebaseerd op zijn rijke collecties.

www.museegaspar.be
ARLON